

GUŽÁK KLAUDIA

Variációk

Poharak 1

az a november hideg volt
mintha a dolgokat jégréteg borította volna
mikor az emberek egymáshoz értek
megcsillantak
és koccantak
mint a poharak

Az ablakban 1

próbálok felolvadni
úgy bámulok kifelé az ablakon
mintha egy festményt néznék
amelyben folyton változik a kép

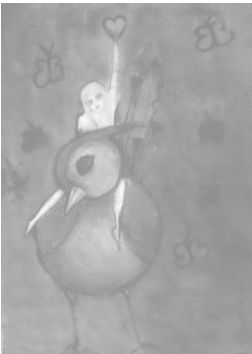
tavaszodik

Pénztáros lány a Tescóból 1

aznap este
hazafelé menet az orra cipőjét nézte
hosszú idő után eszébe jutott Viki meg hogy
mindig rájuk nyitotta a suliban az ajtót, amikor ők pisiltek
utálta nagyon
és talán máig is

Az ablakban 2

Isten egy óriás
dombok fölé hajol
ráfúj
a fák felszállnak

lassan visszahullnak
Isten lefekszik a dombra

*

sárga épület előtt sárga ruhás nő

neki
ha felnézne én lennék a kép

*

a nők hajában emlékek vannak

Poharak 2

ő ilyen
könnyen felforr a vére
és olyan törékeny nő
hogy mint a gyenge falú pohárba
mikor forró vizet öntenek
megrepedt

a novembereket nem szereti

Én 1

én meg minden nőben meglátom magam
millió lehetőségei
egy életemnek

Pénztáros lány a Tescóból 2

vajon mire fog emlékezni ha öreg lesz?
lehet soha nem felejtí el Vikit
talán arra fiúra aki mindig beleszagolt a hajába amikor megölelte
meg hogy esténként neki kell hazavinnie apát a kocsmából
és hogy ez anyyira természetes mint leülni a tévé elé megenni a vacsorát

a vajszínű posztókabátra amit nem akart magának megengedni
és amikor megvette leöntötte vörösborral

lehet csak a cipő orrára fog emlékezni
galambokat etetni
és amikor közéjük szalad a téren
felröppennek

Én 2

amikor galambok közé szaladok a téren
felröppennek

Szilvia kertje

*Lábamhoz Fűvek hordják kínjuk, mint Isten elébe.
Bokám csiklandozzák, alázatból motyognak.
Füstös szellemködők lakják ezt a helyet,
A házamtól egy sírkősortyira.
Egyszerűen nem is látom: innét-hova.*

Sylvia Plath

el kellett döntenie hogyan tovább
azon az estén világítottak
a neonfények
a csillagok
mint mikor az ember számba veszi az életét

a fiúkkal nem értette meg magát
persze szerette őket
szép szemüket és puha szájukat
a gyerekektől is félt
mert hogy látják az ember lelkét
...

óvatosan fújdogálta a szél a függönyt

...

*fái lennének
óriási bokrok
amiket egy kalapos kertész csikóhal alakúra nyírna
soha nem söpörnék fel a leveleket*

*nem tépnék ki a gazt
kígyók csúszkálnának a magas fűben
akit megharapnak
meghal
soha senki nem talál rá*

...
*ő ilyen
könnyen felforr a vére
és olyan törékeny nő
hogy mint a gyenge falú pohárba
mikor forró vizet öntenek
megrepedt*

...
*olyan madarak laknák a lombokat
milyeneket még senki nem látott
színes
tépett tollakkal*

...
kinn vihar közeledett

...
befogadna minden koldust

*és lenne valaki
aki egy fiúról énekelne, aki más lányt szeret*

*este gyertyákkal világítanának
ha elfújják a gyertyát összebújnának
szeretkeznének
nem tudnák kivel
néha lány lánnyal vagy fiú fiúval*

...
a huzat vadul tépte a máskor oly békés függönyt

...
és reggelente kék szobákra ébredne és soha a valóságra